

Premetal sem se krčevito truden in stresel sem raz prsi težko moro. Zaspal sem zopet, ali nenadoma sem se vzbudil potan in nekako trpke duše. Zima v izbi in bura, ki je tulila okrog hišnih oken, pričala mi je, da še traje vijavica. To je bil uže tretji dan. Kazalo mi je torej, da moram zamuditi se še en dan, ali morda več dni, kar je meni malo bilo po godu.

Ko je bil prišel moj sluga, poznal sem takoj v izrazi njegovega skrivnostnega in skrbnega obraza, da bode nekaj nemilega povedal mi. Res mi je razodel, da se tū godí nekaj nenavadnega, česar sam sebi ne zná razjasniti. Ko je poprejšnji večer z vso družino vred večerjal in ko so mu, kakor oba minola dneva, stregli srčno in uljudno, začeli so naposled gospodarji, ki so bili še le vrnili se s svojega pota, povpraševati ga in pozvedati njegove in njegovega gospoda okolnosti. Dokler je govoril o Smilanščini, poslušali so ga radovedno ali hladno; ko pa je bil povedal jim, da imajo tudi Krasnojar, vsikriknili jih je nekoliko, a vsi so naglo vstali izza jedilne mize. Taki so bili, kakor bi jih bil s kropom polil kedó; niso jedli več, in ker je moj sluga očito bil jim odveč, iztirali so ga sè silo iz izbe. Kasneje, pozno po noči so svetili po kočah, a po glasih, ki so slugi dohajali na uha, zdelo se mu je, da se prepirajo.

Čudil sem se tej vesti, ali nisem veroval jej popolnoma. Znal sem, da take krvi poročniki radi večajo svoje vestí. Ali ko sem bil prišel iz izbe in srečal prvi človeški obraz, precej sem se prevéril, da je vstala nekaka zmena. Prav ti, ki so prejšnjega dné pozdravljali me uljudno in pohlevno, pogledavali so me le izpod svojih čel. Mladi dečaki sukali so se okrog milega blaga, obračali so se bojazljivo od mene; niso ozdravljali mi; izmed gospodarjevih sinov, ki so bili vrnili se sè svojega nevarnega pota, — eden, ki sem prvič videl ga, tršat in neprijaznega obraza dečak, prišel je mirno do mene in zagodrnjal: „Dejte, še zmirom naše uboštvo meri s svojimi očmi!“ — Poznal sem, da so nekove dozdevnosti polni — vsi — da je na videz vse dobro, a da se mi ta živa bitja prikazuje le posamezno; umaknil sem se precej z dvorišča, polnega samega blaga, čudil sem se in nevoljen vrnil v izbo.

Tudi se mi ni malo čudno zdelo, ker starec celo jutro nič ni povprašal o meni, obed pa so prinesli mi, da sem použil ga v svoji izbi. Ker so mi bili začeli streči z jedmi kakor kaki kužni živali, razžalilo me je to, zlasti po uljudnostih poprejšnjega dné in po upadli zaupnosti. Hotel sem vsega tega povod zvedeti od starke, ki je donášala mi jedila, ali tudi ta je kazala se čudovito zmerne jezika. Odpravljala me je z besedami, ki nič ni povedala z njimi. Marijco sem videl samo enkrat, nekoliko je bila odgrnila zaveso v stranski izbi; zdelo se mi je, da je žalostnega obličja in zaplakanih očí. Starec popoldné ni pokazal se v kočó.

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* **Koliko stane severo-amerikanskih združenih držav predsednik?** Navadno se misli, da je plača 50.000 dolarjev vse, kar predsednik stane državo. Pa to ni tako, ker se vsi uradniki in strežaji v „Beli hiši“ in sploh vsi stroški za hišne potrebe predsednikove plačujejo iz zavezne blagajnice in navadno znaša vsa ta skupna svota na leto po 125.000 do 150.000 dolarjev. V postavi, s katero se te potrebščine dovoljujejo, je razun plače 50.000 dolarjev še posebej navedeno 36.000 dolarjev za plače tajnikov in uradnih slug predsednikovih. Zasebni tajnik dobiva po 4250 dolarjev, njegov

pomočnih 2250 dolarjev, stenograf 1800 dolarjev, pet slug, en telegrafist in devet družih strežnikov pa po 1400 do 864 dolarjev. Dalje je odločenih 8000 dolarjev za druge potrebščine, namreč pisarniške potrebščine, tepihe, vzdržavanje hlevov itd. Dalje je odločenih še 40.000 dolarjev za vzdržavanje „Bele hiše“, za hišno opravo, za kurjavo, za rastlinsko poslopje, za razsvetljavo in druge potrebščine.

* **Po koliko časa vladala so na Francoskem ministertva,** odkar so pregnali Napoleona III.? — Jules Favre bil je ministerski predsednik od septembra l. 1871 (eno leto), za njim sledil je Dufaure do meseca maja l. 1873 (1 leto in 8 mesecev), za tem vojvoda Broglie do meseca l. maja 1874 (1 leto), za tem general Cisseý do meseca marca 1875 l. (10 mesecev), Buffet do meseca marca l. 1876 (1 leto), Dufaure do meseca decembra 1876. (9 mesecev); po tem Jules Simon do meseca maja l. 1877 (6 mesecev); dalje zopet vojvoda Broglie do meseca novembra l. 1877 (6 mesecev); za tem general Rochebauet do decembra l. 1877 (1 mesec); dalje Dufaure do meseca februarja l. 1879 (1 leto in 2 meseca); Waddington do meseca decembra l. 1879 (10 mesecev); Freycinet do meseca septembra l. 1880 (9 mesecev); Ferry do meseca novembra l. 1881 (1 leto in 2 meseca); Gambetta do meseca januarja l. 1882 (2 meseca); Freycinet do meseca julija l. 1882 (6 mesecev); Duclere do meseca januarja l. 1883 (6 mesecev); Fallieres do meseca februarja l. 1883 (1 mesec) in zadnji je bil Ferry od 21. februarja l. 1883. do 30. marca l. 1885 (2 leti in 1 mesec). Ta vrsta vlad kaže, da so Francozi sila negmašni in spremembeželni, ker imeli so v teku 14 let in 7 mesecev sedaj uže 19. ministerstvo, in med temi je vladalo zadnje Ferryjevo, najdalje pa vendar samo 2 leti in 1 mesec.

* **Čebelarstvo v Parizu.** V Parizu imeli so zadnji čas čebelarstvo vprašanje, katero je sedaj rešeno po razsodbi državnega sveta. Pred 2 letoma je namreč policijski predstojnik vzajemno z ministerstvom notranjih zadev prepovedal, čebele imeti v Parizu. Čebelarji s to prepovedjo nezadovoljni obrnili so se s prošnjo do državnega sveta, in je sedaj izrekel, da je prepoved policijskega predstojnika in pa ministerstva notranjih zadev nepostavna in jo je dejal ob veljavo. Čebelarji so tedaj na konju. Njihova obrtnija se v Parizu dobro ponaša, ker tamošnje čebele sila veliko medu davajo in slabe letine tam celó ni. To bi se znalo čudno zdeti, toda razumeti se dá, čebele namreč tam medú ne srkajo toliko iz cvetja cvetic, kakor pa iz velikih cukrarn, sladčičarij in konfituerij tamošnih predmestij. Ti obrtniki so tudi dosegli prepoved čebeloreje, ker so dokazali, da jim čebele vsako leto za nekoliko stotisoč frankov sladkorja poberó. Ne bo tedaj kazalo družega, kakor čebele uvrstiti med roparske živali.

* **Javne zgradbe v Budapešti.** Ogri hočejo imeti tudi svoj Dunaj in zato se jim ne smili noben denar olepšati in povečati svojo stolnico. — Peštanski mestni magistrat predlaga za bližnjo prihodnost sledeče javne zgradbe: za kanalizacijo 3 milijone gld., za levostranske vodne naprave 8 milijonov gold., za odvajanje gorskih voda 500.000 gold., za šolske zgradbe 776.000 gold., za požarno-brambovsko poslopje 300.000 gld., za Budimsko ubožno hišo 150.000 gld., za osrednjo tržno lopo 551.000 gold., za nadrobno tržno lopo 100.000 gold., za opravo na živinskem trgu 518.000 gold., za klavnico prešičjo 291.000 gold., zavod za preiskavanje živeža 42.000 gld., za klavnico v Budimu oziroma razširjenje peštanske klavnice 150.000 gold., za zgradbo mestne hiše 1 milijon gold. Vsa ta dela izvršiti se imajo v teku 5 let,

v ta namen treba bo posojila okoli 17 milijonov, vendar pa se namerava za sedaj samo 10 milijonov posojila prevzeti. — Naj pa kdo drugi poskusi kaj takega!

Naši dopisi.

Iz Vipave 19. aprila. — V petek 24. aprila praznoval bode gosp. J. Nakus, župnik in zlatomašnik na Planini nad Vipavo, petdesetletnico svojega službovanja na Planini. Malo jih je, ki imajo veselje zlatomašniki biti, a še redkeje so duhovni, ki neprenehoma skozi pol stoletja pasejo verne ovčice v eni in isti fari. Slavnost, katera se bode 24. dne t. m. priredila v slavo jubilarntu, imela bode bolj privaten značaj, velika slavnost v ravno ta namen bode enkrat pozneje, dan Vam sporočim. Gospod jubilarnt je, da si uže 81 let star, še vedno trdnega zdravja in čilega duha in trdno smemo upati, da nam še nekaj let ostane ohranjen.

Iz Ljubljane. (Državni poslanci slovenski iz Kranjskega) storili so še včeraj pod vodstvom gosp. grofa Hohenwarta pri različnih ministrih tudi skupne korake izrekoma gledé dolenjske železnice in pa dolenjske kmetijske šole. Poslancem pridružila sta se načelnik konsorcija za dolenjsko železnico gosp. Kušar in pa deželni odbornik Murnik. Deputacija podala se je najprej k ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju, pri katerem so vsi udje deputacije naglašali potrebo železnice na Dolenjsko in Kočevje, po drugi strani pa tudi veliko revščino teh krajev in vse dežele, da bi se mogla sama vdeležiti pri tej zgradbi z večjo denarno svoto. — Gg. knez Windischgrätz, grof Margheri in Pfeifer povdarjali so posebno to, da se pri siromaški Dolenjski in deželi kranjski sploh ne more staviti ono merilo, kakor pri bogatih družih deželah, kakor Moravska, Gornjeavstrijska itd. Gosp. J. Murnik in Kušar omenjata, kaj si je uže do sedaj prizadevala dežela, doseči to železnico, pa do sedaj še brez uspeha. Tudi dr. Poklukar kazal je na potrebo, ono železnico speljati vsaj čez Gorjance v Belo Krajino, in kar zadeva državno pripomoč sklicaval se je na to, da ste tudi bogati Moravska in Šleska vsled pogodbe s severne železnice družbo dobile sedaj celo vrsto krajnih železnic brez vsikake vdeležbe dotičnih dežel in deželanov. Ministerski predsednik priznal je potrebo omenjene železnice izrekel tudi svojo dobro voljo to zadevo podpirati, več mu pri sedanjem stanju, ko še prošnja konsorcija za pripravljala dela ni rešena, ni mogoče, ne dvomi pa, da se prošnja kmalu ugodno reši in se potem tudi priprave nemudoma izvrše.

Blizo tako vršil se je razgovor pri trgovinskemu ministru baronu Pino-tu, kateri pa predlog uže na drobno pozna in ki je samo naglašal, da se mora pred vsem dobra volja za železnico v mejah gospodarske zmožnosti izraziti najprej od strani dotičnega kraja in dežele, potem bo vsaj on rad storil, kar je v njegovi moči. Tukaj sta posebno grof Hohenwart in grof Margheri naglašala, da je gotovo tudi ministru znano, da je denarna moč Dolenjske in tudi Kranjske sploh veliko, veliko manja, kakor družih dežel, da mora tedaj samo po sebi tukaj veljati vse drugo merilo. Te neugodnejše razmere naše dežele je takoj minister sam priznal in potrdil, da so njegove besede tudi le ta pomen imele.

Od trgovinskega ministra podali so se 3 dolenjski poslanci in deželni odbornik Murnik tudi še k poljedelskemu ministru priporočat mu dolenjsko vinorejsko šolo za izdatno državno podporo, kar se ve da zadeva še le proračun prihodnjega leta, ker še sedaj deželni zbor kranjski ni storil dokončnega sklepa.

— (Sklep državnega zbora) vršil se je danes opoldne na cesarjevem dvoru s prestolnim govorom cesarjevim, kateri se bo naslanjal na prestolni govor pri otvorjenji državnega zbora leta 1879.

Predsednik zbornice poslancev dr. Smolka doposlal je dne 17. t. m. poslancem vabilo, v katerem med drugim pravi: Vsled Najvišjega sklepa od dne 14. t. m. vršil se bo v sredo dne 22. t. m. ob 12. uri opoldne sklep zasedanja državnega zbora po Njegovem ces. kr. veličanstvu na oni slovesni način, kakor pri otvorjenji zasedanja.

Dajem si čast, gospodom državnim poslancem vsled naznanila gosp. ministerskega predsednika grofa Taaffe-a z dne 17. t. m., št. 1598/m. n. z., to z dostavkom naznaniti, da naj se blagovolijo pred uro za slovesen čin odločeno zbirati v oddelkih dvora poleg obredinske dvorane; dovaža se v švicarski dvor.

Gospodje poslanci pridejo v velikopraznični obleki, dostojanstveniški ali vojaški opravi, v fraku z belo zavrtnico ali pa v narodni noši.

V Beču 17. aprila 1885.

Predsednik: dr. Smolka.

— (Gospod deželni predsednik baron Winkler) zanimal se je tudi osebno za povodnji v račenski dolini, kakor smo svoj čas poročali. Po njegovem prizadevanji privolilo je ministerstvo 300 gold., da se izdela načrt za odstranjenje onih povodenj. Ako bi se v ta namen potrebovalo več, dodati se ima iz deželnega zaklada.

V priznanje občekoristnega delovanja gospoda deželnega predsednika imenovala ga je občina Grosupeljska za svojega častnega občana.

— (Kmetijsko potovalno predavanje) imel bode v nedeljo 26. t. m. tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc dopoldne po službi božji na Premu in popoldne po cerkvenem opravi v Košani.

— (Predavanje o živinoreji s posebnim ozirom na letošnje premiranje goveje živine v Kranjski gori) imel bode v petek 24. t. m. na sv. Jurija dan ob 10. uri v šolskem poslopji v Kranjski gori tajnik c. k. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc. Na to predavanje posebno opozorimo gg. ude c. k. kmetijske družbe, ker se bode razgovarjalo pri tej priliki, o času, kedaj in kako premiranje v Kranjski gori prirediti.

— (Gospod kanonik dr. Kulavice) dobil je dovoljenje, da sme obdržati naslov dvornega kaplana. Naslednik dr. Kulavicev v Avgustinskem zavodu pa je dr. Napotnik, tudi Slovenec.

— (Deželne sodnije predsednik Kapretz) zbolel je uže pred nekaj časom tako nevarno, da so ga prevideli s sv. zakramenti za umirajoče.

— (Iz nemške Ljubljane) oznanjalo se je minuli teden širokemu svetu, „kakor daleč nemški jezik sega“, da se je tukaj zbralo krog 50 gospá in gospodičin, ki so prevzele botrinjo za nemški „Schulverein“ in se združile v lastno krajno skupino.

Nočemo omenjati imen, pa tudi nočemo kaliti veselja lepoticam, katere so dr. Schaffer, Schrey, Linhard in drugi skupaj skokodajskali; tudi ne dvomimo, da se bode srečno zmotalo nekoliko občnih zborov te skupine, pa eno bi vendar priporočili novi ženski skupini: naj vendar gledajo, da se v Ljubljani vsaj pomnoži čisto nemško pleme, sicer bodo gospé morale vse svoje nabrane soldeke pošiljati Kočevarjem, katere je uže tako dosti preskrbel bogati Kočevar Štampfel; da bodo pa Nemci v Ljubljani nepokvarjeni, naj v svojo skupino ne sprejemajo nobene, ako je še tako zala, ko bi se čulo, da doma z otroci ali posli „kranjsko“ govori. Tudi z gospodi se ne smete meniti, ako jim, če prav nevedoma, uide kakošna „kranjska“. Takih napak ne